Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

AYN RAND

IMN

ROMAN

CARTIER

Traducere din engleză de Angela BRAȘOVEANU

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Ayn Rand

Imn

Roman

Traducere din engleză de Angela Brașoveanu

CARTIER

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

I

E un păcat să scrii aceste lucruri. E un păcat să gândești cuvinte pe care alții nu le gândesc și să le pui pe hârtia pe care alții n-o vor vedea. Este josnic și rău. E ca și cum am vorbi singuri pentru noi, nu pentru alte urechi. Și știm bine că nu e o încălcare mai neagră a legii decât să faci ceva sau să gândești singur. Noi am încălcat legile. Iar legile zic că oamenii nu pot scrie decât dacă Consiliul Vocației le-a permis. Iertat să ne fie acest păcat!

Dar acesta nu e unicul păcat ce atârnă asupra noastră. Noi am comis o crimă mai mare, iar această crimă încă nu are un nume. Nu știm ce pedeapsă ne așteaptă dacă se va descoperi, deoarece nicio altă asemenea crimă nu vine în memoria oamenilor și nu există legi prescrise pentru asta.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

E întuneric aici. Flacăra lumânării stă drept în aer. Nimic nu mișcă în acest tunel în afară de mâna noastră pe hârtie. Suntem singuri aici sub pământ. E un cuvânt înspăimântător, singur. Legea spune că nimeni dintre oameni nu poate fi singur. Niciodată, niciunde și nicicând, aceasta e o mare încălcare și rădăcina întregului rău. Dar noi am încălcat multe legi. Și acum nu este nimic aici în afară de corpul nostru, și e foarte straniu să vedem doar o pereche de picioare întinse pe pământ, și pe peretele dinaintea noastră umbra unui singur cap.

Pereții sunt crăpați și apa curge în dâre subțiri fără sunet, neagră și vâscoasă ca sângele. Am furat lumânarea din cămara Casei Măturătorilor de Stradă. Putem fi condamnați la zece ani în Palatul de Detenție Corectivă dacă vom fi descoperiți. Dar asta nu contează. Contează doar că lumina e prețioasă și n-o putem irosi pentru a scrie când avem nevoie de ea pentru lucrarea care este crima noastră. Nimic nu contează în afară de lucrare, secretul nostru, răul nostru, prețioasa noastră lucrare. Totuși noi trebuie să scriem și de aceea că – milostivească-se Consiliul de noi! – vrem să vorbim măcar o dată doar pentru urechile noastre.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Numele nostru e Egalitate 7-2521, așa cum e scris pe brățara de oțel pe care fiecare om o are la încheietura mâinii stângi cu numele lor pe ea. Noi avem 21 de ani. Avem șase picioare înălțime și aceasta e o povară, pentru că nu sunt mulți cu această înălțime. Profesorii și Liderii se încruntau arătând spre noi: „Răul este în oasele voastre, Egalitate 7-2521, pentru că corpul vostru a crescut dincolo de corpurile fraților voștri". Dar noi nu putem schimba oasele noastre și corpul nostru.

Noi am fost născuți cu un blestem. El ne-a condus întotdeauna spre gânduri care sunt interzise. El ne-a provocat întotdeauna visuri la care oamenii n-ar trebui să viseze. Noi știm că suntem răul, dar nu avem nicio voință și nicio putere să ne opunem lui. Aceasta e sursa mirării și fricii noastre tainice: că știm, dar nu ne opunem.

Noi depunem eforturi să fim la fel ca toți frații noștri, pentru că toți oamenii trebuie să fie la fel. Deasupra portalului Palatului Consiliului Mondial sunt niște cuvinte tăiate în marmură, pe care ni le repetăm nouă înșine atunci când suntem ispitiți.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

„Suntem unul în toți și toți în unul.
Nu există oameni, ci doar un mare NOI,
Unul, indivizibil și pentru totdeauna."

Repetăm asta pentru noi înșine, dar nu ne ajută.

Aceste cuvinte au fost tăiate mult timp în urmă. E mucegai verde în scobiturile literelor și brazde galbene în marmoră, care au mai mulți ani decât pot oamenii număra. Și aceste cuvinte sunt adevăruri pentru cei din Palatul Consiliului Mondial, și Consiliul Mondial este baza tuturor adevărurilor. Așa a fost de la Marea Renaștere, și mai înainte decât atunci nicio amintire nu poate ajunge.

Dar noi nu trebuie să vorbim niciodată despre timpurile dinaintea Marii Renașteri, căci putem primi o sentință pentru trei ani în Palatul de Detenție Corectivă. Doar Cei Bătrâni pot șopti despre asta serile, în Casa Celor Inutili. Ei șoptesc multe lucruri stranii despre turnuri care se ridicau până la cer, în acele Vremuri de Nemenționat, și despre vagoane care se mișcau fără cai, și despre lămpi care ardeau fără flacără. Dar acele timpuri erau răul. Și acele timpuri au murit când oamenii au văzut Marele Adevăr care este

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

acesta: că toți oamenii sunt una și că nu există voință în afară de voința tuturor.

Toți oamenii sunt buni și înțelepți. Și doar noi, Egalitate 7-2521, doar noi suntem născuți cu un blestem. Pentru că nu suntem ca frații noștri. Și dacă ne uităm în urmă la viața noastră, vedem că am fost întotdeauna așa și că aceasta ne-a adus, pas cu pas, spre ultimul nostru păcat suprem, crima crimelor, ascunsă aici, sub pământ.

Ne amintim Casa Pruncilor, unde am trăit până la vârsta de cinci ani, împreună cu toți copiii Orașului care se născuseră în același an. Sălile de dormit erau albe și curate, eliberate de toate lucrurile în afară de o sută de paturi. Noi eram exact ca toți frații noștri de acolo, cu excepția unui lucru: noi ne luptam cu frații noștri. Doar câteva infracțiuni sunt mai negre decât să ne luptăm cu frații noștri, la orice vârstă și din orice cauză. Consiliul Casei ne-a spus asta și, dintre toți copiii acelui an, noi am fost închiși în beci de cele mai multe ori.

Când am făcut cinci ani, am fost trimiși la Casa Elevilor, unde erau zece secții, pentru ai noștri zece ani de studii. Oamenii trebuie să studieze până ajung

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

la vârsta de cincisprezece ani. Pe urmă merg la muncă. În Casa Elevilor ne sculam când suna clopotul mare din turn și mergeam în paturile noastre când el suna iarăși. Înainte de a ne scoate hainele, stăteam în uriașa sală de dormit, ridicând în sus mâna dreaptă, și rosteam cu toții împreună, cu cei trei Învățători în frunte:

„Noi suntem nimic. Omenirea este totul. Din mila fraților noștri ne este viața permisă. Noi existăm prin, cu și pentru frații noștri, care sunt Statul. Amin".

Apoi dormeam. Sălile de dormitor erau albe și curate, cu o sută de paturi, eliberate de orice alte lucruri.

Noi, Egalitate 7-2521, nu am fost fericiți în toți acești ani din Casa Elevilor. Nu pentru că învățătura era mult prea grea pentru noi. Ci pentru că învățătura era mult prea ușoară. Este un mare păcat să te nești cu un cap care este prea ager. Nu este bine să fii diferit de frații noștri, dar este rău să le fii superior. Învățătorii ne-au spus asta, privindu-ne încruntați.

Așa că noi am luptat împotriva acestui blestem. Am încercat să uităm lecțiile noastre, dar le-am ținut minte întotdeauna. Am încercat să nu înțelegem învățătura

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Învățătorilor, dar întotdeauna i-am înțeles chiar înainte de a ne vorbi. Priveam la Uniune 5-3992, care era un băiat palid, doar cu o jumătate de creier, și încercam să zicem și să facem la fel, ca să putem fi ca ei, ca Uniune 5-3992, dar, cumva, Învățătorii știau că nu suntem la fel. Și am fost biciuiți mult mai des decât alți copii.

Învățătorii aveau dreptate, pentru că erau aprobați în funcții de către Consilii, iar Consiliile sunt vocea întregii justiții, pentru că sunt vocea tuturor oamenilor. Și dacă uneori, în întunericul secret al inimii noastre, noi regretăm cele ce ni s-au întâmplat la a cincisprezecea noastră aniversare, noi știm că a fost doar vina noastră. Noi am încălcat legea, pentru că nu am luat aminte la cuvintele Învățătorilor. Învățătorii ne-au zis tuturor:

„Să nu îndrăzniți să vă alegeți în mintea voastră munca pe care vreți să o faceți atunci când veți părăsi Casa Elevilor. Consiliul Vocației vă o va prescrie. Căci Consiliul Vocației, în marea sa înțelepciune, știe unde sunteți mai necesari pentru frații voștri, mai bine decât o puteți ști voi în mințile voastre mărunte și nedemne. Iar dacă nu sunteți necesari pentru frații voștri, nu e nevoie să împovărați pământul cu corpurile voastre".

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Noi știam bine asta din anii copilăriei, dar blestemul nostru a înfrânt voința noastră. Noi eram vinovați și recunoaștem asta: am încălcat Principiul Preferințelor. Noi preferam o anumită muncă și anumite lecții altor lucruri și altor lecții. Noi n-am ascultat atent istoria tuturor Consiliilor alese din timpul Marii Renașteri. Dar nouă ne plăcea Știința Lucrurilor. Noi visam să știm. Noi visam să știm despre toate lucrurile care fac pământul din jurul nostru. Noi puneam atâtea întrebări, încât Învățătorii le-au interzis.

Noi credem că există mistere în cer, sub ape și în plantele care cresc. Dar Consiliul Savanților a zis că nu sunt mistere și Consiliul Savanților știe totul. Și am învățat multe de la Învățătorii noștri. Am învățat că pământul e plat și că soarele se învârte în jurul lui, ceea ce dă naștere la zi și la noapte. Am învățat denumirile tuturor vânturilor care suflă peste mări și care împing pânzele marilor noastre corăbii. Am învățat cum să vindecăm de toate bolile oamenii dându-le drumul la sânge.

Nouă ne plăcea Știința Lucrurilor. Și, în întuneric, la orele secrete, când ne trezeam în noapte și nu erau frați în jurul nostru, ci doar conturul lor în paturi și sforăitul

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

lor, noi închideam ochii și țineam buzele noastre strânse, ne opream respirația, încât niciun fior nu putea să le permită fraților noștri să vadă, să audă ori măcar să ghicească, și noi ne gândeam că am vrea să fim trimiși în Casa Savanților atunci când ne va veni timpul.

Toate invențiile cele mai mari vin din Casa Savanților, chiar și cele mai noi, cum ar fi cele care au doar o sută de ani, și cum să faci lumânări din ceară și sfoară; de asemenea, cum să faci sticla care e pusă în ferestrele noastre pentru a ne proteja de ploaie. Ca să găsească aceste lucruri, savanții trebuie să studieze pământul și să învețe de la râuri, de la nisip, de la vânturi și pietre. Și dacă mergem la Casa Savanților, putem învăța și de acolo. Putem să le punem întrebări, pentru că ei nu interzic întrebările.

Și întrebările nu ne dau odihnă. Noi nu știm de ce blestemul nostru ne face să căutăm nu știm ce, iarăși și iarăși. Dar nu putem să rezistăm. Blestemul ne șoptește că sunt lucruri mari pe acest pământ, și că noi le-am putea cunoaște dacă vom încerca, și că noi trebuie să le cunoaștem. Noi întrebăm de ce trebuie să le știm, dar nu ni se dă niciun răspuns. Noi trebuie să cunoaștem ceea ce putem să cunoaștem.